

hus i større Maalestok. Jeg har ogsaa — ganske vist for nogle Aar tilbage — haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med det nuværende Garnisonssygehus i Rigensgade, og allerede den Gang vare Forholdene der slette, og ere de end forbedrede noget, turde det dog være saaledes, at de langt fra ere tilfredsstillende. Jeg kan ikke skønne rettere, end at det vil være nødvendigt, at vi komme til Opførelsen af et helt nyt Garnisonssygehus. Over for dette Spørgsmaal har jeg imidlertid ikke kunnet skønne, at man fra Regeringens Side er gaaet frem paa den hensigtsmæssigste Maade, naar man her forelægger Forslag om to Hospitaler, et særligt for Flaaden og et for Hæren. Jeg erkender vel, at Marinen kan henvise til, at den har nogle Midler disponible til Opførelse af et saadant særligt Hospital for Marinen, og jeg erkender ogsaa, at der har været nogen Grund til Beklagelse fra Marinelægernes Side over, at der ikke har været taget tilstrækkeligt Hensyn til dem ved Besættelsen af Servicerne paa Garnisonssygehuset. Jeg har oftere hørt Klager fremsatte over, at der fra Administrationens Side blev lagt nogen Ensidighed for Dagen over for Søværnets Læger, men hvad dette angaar, ser jeg ikke rettere, end at et saadant Forhold uden Vanskelighed maatte kunne rettes, og ganske særlig maatte kunne rettes i Forbindelse med Behandlingen af disse Spørgsmaal, som nu foreligge for Rigsdagen, idet man skulde synes, at blot Paaavisningen af disse Beklagelsers Berettigelse maatte være nok til at komme ud over Vanskeligheden. Og om de særlige Midler, som Marinen har til Raadighed, maa jeg sige, at de jo ere Statsmidler, og om de anvendes paa den ene eller paa den anden Maade til det oprindelige Formaals Fremme, spiller ikke nogen Rolle. Hvad der derimod spiller en Rolle, er den Omstændighed, at bygger man to Hospitaler, bliver Anlægget kostbarere, end naar man kun bygger eet. Og bygger man et Hospital for Hæren og et for Flaaden, bliver den aarlige Drift og Forsyning med alle Hjælpe midler i disse Hospitalers Tjeneste absolut mere bekostelig, end naar man koncentrerer det hele i eet Hospital.

Jeg kan derfor ikke andet end udtale, at jeg fra mit Synspunkt anser det for ønskeligt, at disse Forslag blive sammenarbejdede, saa at vi kom til et fælles Hospital for Hæren og Søværnet. Jeg har hørt ogsaa nu af det ærede Medlem (N. I. Jensen), der i nogen Udstrækning

kunde tale paa Udvalgets Vegne, at de nuværende Garnisonssygehusforhold ikke ere saa slette, og at man nok kunde blive paa denne Plads. Jeg tror ikke paa Muligheden deraf, naar Spørgsmaalet skal løses tilfredsstillende. Jeg er derimod af den Formening, at man bør sammenarbejde de to Forslag, nemlig det foreliggende Forslag om et særligt Sygehus for Hæren og det tidligere behandlede om et særligt Sygehus for Søværnet, saa at vi fik et større Sygehus fælles for begge Værn. Ogsaa anser jeg det for hensigtsmæssigt, hvad der er foreslaaet i det her foreliggende Forslag fra Krigsministerens Side, at man opfører et Kaserneetablissement til at huse det Personale, som skal uddannes til Sygeplejetjenesten, thi i den Henseende ere Forholdene i det nuværende Hospital ganske utilfredsstillende. Jeg mener, det vilde være hensigtsmæssigt, om man, hvis man senere kommer til at røre ved Hærloven, kunde komme bort fra den ejendommelige Afgivelse af Befalingsmænd og menige fra Hærens Afdelinger baade under Freds- og Krigsforhold til Sygeplejetjenesten, altsaa komme til, at det Mandskab og de Befalingsmænd, som skulle anvendes i Sygeplejetjenesten, ogsaa uddannes med det Formaal for Øje, hvortil de skulle anvendes. Det forekommer mig, at det er en kostbar Historie først at uddanne Befalingsmænd og menige til en Tjeneste ved Hæren og bagefter kommandere dem bort derfra og anvende dem i en ganske anden Tjeneste, forud for hvilken der dog ogsaa maa gaa en Uddannelse. Men efter den nuværende Ordning kan det ikke være stort anderledes, end det er. Kunde der imidlertid blive Lejlighed til at komme bort derfra, naar Spørgsmaalet en Gang bliver taget under Overvejelse, vilde det være hensigtsmæssigt.

Naar jeg dernæst ser paa de Overslag, som foreligge baade vedrørende det Forslag, som i Øjeblikket er under Behandling, og vedrørende det tidligere Forslag angaaende Søværnshospitalet, kan jeg ikke tilbageholde at udtale, at hvad man end mener om Garnisonssygehusets Mangler, at Rummene ere for smaa, at Kubikindholdet af Sygestuerne er for ringe o. s. v. — noget, jeg paa ingen Maade benægter — ser det dog ud til, at man ved de Projekteringer, der ere gaaede forud for de her foreliggende Lovforslag, er gaaet til den modsatte Yderlighed, nemlig til at projektere alt for stort og kostbart og til en